

KÖD

*Pffőöd – morogta a macska, és sebesen mosakodni kezdett.
Igen, föld. Pontosabban föld. Kérlek, ásd fel a kertet, elő kel-
lene készíteni a földet a tavaszi munkálatokra, és én mos-
tan nagyon gyenge vagyok – mondta az író.
Ásni? – kérdezte unottan a macska. Nem vagyok én va-
kond! Nézzen meg jobban uraságod.
Nem vagy, de még lehetsz – mondta az író és tovább gyön-
gélkedett.*

A földeken már napok, de lehet, hogy hetek óta olyan sűrű köd ült, mintha egy túltáplált felhő ereszkedett volna alá, mely egykedvű jóllakottságában moccanni sem bír. Hogy tavasz van-e vagy ősz, netán langyos tél vagy csepegtő tavasz, azt nem lehetett tudni. Egyáltalán, a *tudás* felszívódott, s eggyé vált a köddel, egy bakarasznyit sem lehetett látni sem jobbra, sem balra, se le, se fel. Mindenhol csak ez a kövéren gomolygó, fullasztó fehérség, amelyben időnként lilába hajló páracsíkok bukkantak fel, hasonlatosak a sík vidékeken előforduló délibábhhoz, legalábbis az érzéki csalódás okán, melyet előidéztek. Ezek a lila páracsíkok ugyanis úgy viselkedtek, mintha csak kis villámok volnának, de hát ki hallott már ködbe csapó villámról? Senki.

Valakik félvakon és süketen tapogatózva bandukoltak ebben az egészben, fuldokolva a fehér zsírtól, mely betemette fülüket, hogy semmit se halljanak, kinyújtott kezükről, mellyel a láthatatlanságot markolázták, iszamós dzsuva csepegett. Káromkodtak az istenadták, de azért tovább botladoztak, minden bizonnyal nyomós okuk volt rá, hogy ebben a csetkány* időben útra keljenek.

A Jóságos Devla, aki régi szokását megtartva messze túl a láthatáron létezett, viszkető kíváncsiságra ébredt, mert az alant bandukolókkal ellentétben, ő ugyan mindent látott és hallott, ám ez a köd rajta is kifogott, és csak annyit tudott kivenni, hogy valami fémes zakatolás társul a káromkodásokhoz, melyekben az ő viselt dolgait emlegetik. Leküldte hát drónjait, tekintsék meg, mit művel az emberiség a ködpaplan alatt.

* forrás: D. Zs.

A drónok egy ideig a verőfényes napsütésről küldtek felvételeket, de a Jóságos Devla rájuk mordult, hogy íziben merüljenek alá a zsíros gomolygásba, mert az őt sokkal jobban érdekli, mint a napsütés, melyet trónusáról is kiválóan lát. A drónok ugatároztak egy kicsit mindenféle technikai okokra hivatkozva, de a Devla nem tágított, így hát menni kellett, lefelé.

Az első képeken nem látszott semmi, vagy hát, csak valami bolhás kavargás, mint annak idején, ha üzembe léptek a zavaróállomások, de akárcsak a régmúltban, az ízes átkozódások remekül kivehetők voltak.

– Ez az enyim! – szólt egy hang.

– Az apád fasza a tied – így a válasz. – Ez a műénké volt, legalább azóta, amióta kihült a Főd.

– De hát ez a darab itten még nem hült ki – mondta az atyafi, akinek zöld kalapja immár kivehető volt a felvételen. Sőt, nemcsak a zöld kalap, hanem a kalap szélén körbefutó fekete, s minden bizonnyal kosztól avas csík, az alóla kiálló fülek, a füleken a szörpamacs, olyasféle, amilyen a Jó. Devla macskájának hallószerkezetét is díszíti.

– Miből gondolod, hogy nem hült ki? – kérdezte a másik atyafi, akinek széles, borostás ábrázatát ezúttal befogta a gép. A Jóságos Devla visszahőkölt, mert hirtelenjében az a kényszerképzelet támadt, hogy nem egy képernyőre, hanem tulajdon tükörképére bámul.

– Hát ne, hogy gőzölög! – így a zöld kalapos.

– Gőzölög neked az eszed tokja a rossz pálinkáktól! `Sze köd van, nem is látunk semmit – válaszolta harciasan a borostás, és a kezében tartott fémes végű szerkezettel párszor lesújtott a bokájuk körüli gomolygásba. Mindketten meglepetten tapasztalták, hogy az elvárt döndülés helyett kellemetlen placcsogást hallanak, s mi több, a fémes végű alkotmány megvetemedett, s a borostás hiába húzta-nyúzta, ki nem tudta venni abból, amibe beleragadt.

– Ejjsze eltévedtünk – mondta a zöld kalapos.

– Az lehet, de akkor hun vagyunk? Amiólta az eszemet tudom, emerre nem vót mocsár, márpedig mi most valami olyasmiben állunk.

– A te nagy eszed aztán! – morogta a zöld kalapos. – Az elébb is micsa marhaságot mondtál, hogy emitt a főd a tiéteké, mióta hogy kihúle. Pediglen ez egyrészt meleg, másrészt nem főd.

A jóságos Devla kiválóan szórakozott odafent a napfényes trónuson, bár még mindig nem értette, mit akar ez a két szerencsétlen ebben az ítéletidőben, melyet akaratán kívül bocsátott a világra, bár most már, hogy megtörtént, kedvét leli benne.

– Kelet felé indultunk, az egyszer hétszentség – jelentette ki a borostás.
– Márpedig széles e határban minden keleti föld, a műénké.

– Kelet, kelet, kikelet – dünnyögte a zöld kalapos. – Én csak azt tudom, hogy a kapun kijövénk valahogy, mert odáig eltapogatóztam a fuszulykakarók s a szilvafák közepette. De hogy aztán merre is indultunk, az már nem világos.

Hogy is lenne világos, szerencsétlenek, gondolta a Jóságos Devla. Hiszen éppen vakító fehérséget bocsátottam reátok. Bár most már magam sem tudom, merre is lehet az a kelet, amit ezek ketten keresnek. Meg főként azt nem értem, miért pont azt keresik. Nem lenne nekik jobb Nyugat felé tartani? Ezen tűnődött a Jóságos, miközben szent kezeivel visszahajkurászta az elégedetlenül zümmögő drónokat a gomolygásba. Dolgozzatok, az anyátok istenit! – dörögte. – Látjátok, hogy szegény emberiség is hogy kénlódik odalent, keleti földeket keresve, sárban dagonyázva, süketen s szinte vakon! A drónok lekushadó fülekkel visszahúztak a ködbe, a Jó. Devla pedig pamacsos fülű macskájkát dajkálva hátradólt az égi trónuson, s tabletjét jobb kezével felemelve, szemeit a felsejlő képekre függesztette, s hegyezte a fülét.

– Mindegy mán, hogy hun vagyunk, mindenképpen ki kell mérni itten tíz ár földet, s holnap megganyézzuk! – jelentette ki a borostás, és látszott az arcán, hogy az ellentmondást nehezen viselné el, talán tettelegességre is sor kerül, ha a zöld kalapos ellenkezni merészel.

– Jól van, mérjük, de javasolom, hogy előtte ezzel a jó zsineggel, né, kössük össze magunkot, mert ha én elindulok valamerre, s te es elindulsz másmerre, hát úgy elbóklászunk egymástól, hogy soha többet nem találkozunk – javasolta a zöld kalapos, és a kezében tényleg valami kötőfélét lengetett, melyről a Jóságos Devlának messzi gyermekkora és az áldott cukorspárga jutott eszébe, s egy icipicit meghatódott. Ennek következményeként a köd helyenként felszakadozott, ahol pedig rés keletkezett rajta, ott komisz s hideg eső kezdett szivárogni.

A két atyafi ügyet sem vetve az esőre, nagy egyetértésben kezdte bontogatni a kötőtekerceset. Kisujjukat kecsesen felemelték, és mint valami mélységes, szent fogadalom alkalmával, amilyeneket az ember élete során nem túl gyakran tesz, nagy áhítattal hurkot kötöttek, kipróbálták, hogy elég erősen tart-e a spárga, majd egymást meghatottan vállon veregették, mint amikor előre nem látható kimenetelű küldetésbe indul az ember, aztán elléptek egymástól, s ment, ki, amerre látott.

Azaz hát látni nem láttak többet, mint korábban, merthogy a Jóságos Devla köde továbbra is ott ült, beborítva a látóhatárt, sőt, még azon is túl-

buggyant. Ám ahogy egymástól elválának, azonnal beindult bennök a túlélési ösztön, s ki a szaglására hagyatkozott, ki valami homályos érzésre, melyet nem tudott volna szavakba önteni. Hogy a tíz ár földet sikerült-e kimérni, és azt megganyézni, azt nem tudjuk, mert a Jóságos Devla belealudt a saját gomolygó kódébe, a drónok pedig ezt az elpilledést kihasználva úgy rebbentek szét, mint szúnyograj a bivalytest toccsanására, a szent tablet pedig aláhulla az égi trónusról, és azt csak a jó ég tudja, hogy hol, mibe állt bele.